
BORBÉLY JÁNOS

*miről is hallgattunk
voltaképpen*

Dr. Csapkay István tanár úrnak

nem mondhatta el Tanár Úr
hogy csak rövid időre maradhat még így

magyarázat nélkül mert ez elmúlik úgy is
addig majd vánszorog siváran és kisszerűen

és tulajdonképpen visszamenőleg lesz látható csak
hogy sivár és kisszerű volt pedig biztosnak és

természetesnek tűnt minden perce mint a kiszáritott
Rábca meder ahol az osztály fújtatva rúgta a labdát

lyukasórákon át a május zöldjébe feledkezve huszonnégy
fiú földet nem érő lendülettel a mechanika dolgozatok között

a hosszú szünetben reménytelen és vihogva végig
nem sejtettem hogy minden szándékom hiába való lesz

ebben a városban ahol a Karmelita rendház emeleti ablakából
egy éjszakán át vasvillával szórták az utca sarába a könyvtárt

nem mondhatta el Tanár Úr nem tudhattam
akkor még ezt sem miről is hallgattunk voltaképpen

nyáresti rövidек

1.
vendégekkel teli a nyárest terasza
erre a rövid időre kiülök még velük
mögöttem a ház régi hűvöse taszít
2.
úgy volt hogy majd felkarcolom *szemköztre* a hegyet
az ismerős sötéttel lássam a fa takarásában is
érezzem tagadhatatlanok a mégis tapintható vonalai
3.
fontos lehet még hogy megnevezzem a szégyent
az erőt amely feltámasztja az emlékezetem újabb
életet lehel belé és biztos lehetek a pontos képekben
4.
úgy történhetett ahogy eddig tudtam felesleges
a még újabb és újabb olvasat e szájalmas
belső fecsegésnek lehetne már vége
5.
ha kivenném ezt a néhány percet a mai naptól
egy másik este maradna itt a közeli föld
nyirka törne rám messzire tűnne az asztalon a pohár
6.
amikor fõnn az ég nevetlen
nézhettem még a bárány szemével
gyönyörködõn csapódva az illatokkal
7.
többet ért volna várakozással kezdeni
mintha nem érne véget nem vinni nem jönni
többet ért volna
8.
érett fénytel telve a borospohár
lassan elül benne a szürkület hűvöse meg-
bánás nélkül nem marad hátra ami van
9.
úgy tűnik lassan befordulok abba a zárt térbe
ott is az érthetetlen vesz majd körül billegõ
árnyak neszei után botladozom újra csak
10.
átbukom majd a terasz korlátján a pördülõ testben
valaki más lesz mindig is valaki másnak szántam ezt
a testet mint aminek láttam magam
11.
vendégeim jönnek ma este még helyettesítõ
szavakkal araszolgotok közöttük és szánok minden
múltat nem idõz nem felezõdik csak belém fullad
12.
botrányba fullad a feltámadó szél az égzengés
a villámlás fénye az esõ zápora botrányba fullad
mindez és szétrebbenek a váratlanul értek